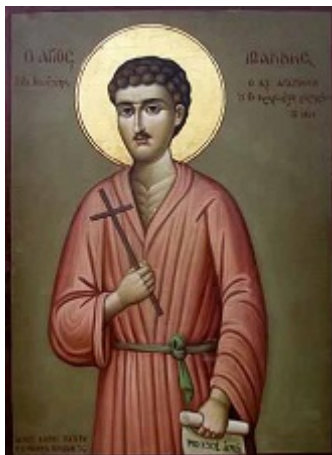

Ο Άγιος Νεομάρτυς Ιωάννης εκ Κονίτσης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μαρτύρησε στο Αγρίνιο στις 23 Σεπτεμβρίου 1814

Ο Άγιος καταγόταν από την Κόνιτσα και ήταν στην εθνικότητα Τούρκος και φυσικά μουσουλμάνος. Ο πατέρας του ήταν δερβίσης και είχε μάλιστα το αξίωμα του σέχη (ηγούμενος ισλαμικού τάγματος δερβίσηδων). Ήταν δε γνωστός και σεβαστός όχι μόνο στους Τούρκους της Κόνιτσας αλλά και άλλων περιοχών.

Μεγαλώνοντας ο Άγιος διδάχθηκε από τον πατέρα του το ισλάμ και έγινε μάλιστα δερβίσης. Είκοσι περίπου χρονών έφυγε από την πατρίδα του και αρχικά εγκαταστάθηκε στα Ιωάννινα, κατόπιν στο Βραχώρι, σημερινό Αγρίνιο. Εκεί έγινε προσωπικός δερβίσης του πασά Ισουφάραβα, ο οποίος εκτιμούσε βαθύτατα τον σχέση πατέρα του. Μετά από δύο χρόνια έφυγε ο Ισουφάραβας για τα Ιωάννινα και την θέση του πήρε ο Σουλεϊμάν Μής. Ο Ιωάννης δεν ακολούθησε τον Ισουφάραβα αλλά ούτε και έκατσε κοντά στον Σουλεϊμάν. Έμεινε στο Αγρίνιο και ζούσε μαζί με τους Χριστιανούς. Παρόλο που είχε γεννηθεί μέσα στην πλάνη είχε το χριστιανικό πολίτευμα έμφυτο. Είχε βγάλει τα λευκοπράσινα ρούχα, περιφερόταν ντυμένος όπως οι Χριστιανοί, συμπεριφερόταν ως χριστιανός, συναναστρεφόταν τους Χριστιανούς και ο πόθος του ήταν να βαπτισθεί. Κανένας δεν τολμούσε όμως να τον βαπτίσει διότι υπήρχε νόμος με τον οποίο αποκεφαλιζόταν ο κληρικός που τολμούσε να βαπτίσει μουσουλμάνο.

Έτσι ο Άγιος κατέφυγε στην Ιθάκη όπου βαπτίσθηκε και κατηχήθηκε στη χριστιανική ζωή. Τα Επτάνησα τότε βρίσκονταν στην κατοχή των Άγγλων και πολλοί Τούρκοι κατέφευγαν εκεί να βαπτισθούν, όπως και στην παροικία της Βενετίας.

Μετά το βάπτισμά του επέστρεψε στην περιοχή του Ξηρόμερου, όπου νυμφεύτηκε

και εγκαταστάθηκε στο χωριό Μαχαλάς, σημερινό Φυτειές και έκανε το επάγγελμα του δραγάτη, αγροφύλακα. Πρόσεχε δε τις συναναστροφές του να μη γίνει αντιληπτός από τους Τούρκους.

Έμαθε όμως ο πατέρας του τη μεταστροφή του γιου του στον Χριστιανισμό και έστειλε δυο δερβίσηδες από το τάγμα του να τον βρουν και να τον επιστρέψουν στο ισλάμ. Πράγματι οι δυο απεσταλμένοι κατόρθωσαν να τον εντοπίσουν, όμως ο Ιωάννης ούτε καν που δέχτηκε να τους ακούσει. Ντροπιασμένοι οι δερβίσηδες επέστρεψαν στην Κόνιτσα. Ο τοπικός όμως Τούρκος ηγεμόνας πληροφορήθηκε το γεγονός και έκανε αμέσως έγγραφη αναφορά στον πασά του Αγρινίου, ο οποίος έσπευσε να στείλει στρατιώτες για να φέρουν τον Άγιο στο κριτήριο. Εκεί τον ρώτησε για την πατρίδα του, την καταγωγή του, τη θρησκεία του.

Ο Άγιος του απάντησε : Χριστιανός είμαι και ονομάζομαι Ιωάννης.

Ύστερα τον ρώτησε αν είναι ο γιος του σέχη της Κόνιτσας και ο νέος δερβίσης.

Ναι, εγώ είμαι, του απάντησε ο Άγιος αλλά τώρα είμαι Χριστιανός και Χριστιανός πρόκειται να πεθάνω.

Γελάστηκες από τη γυναίκα και άλλαξες την πίστη σου. Έλα στα συγκαλά σου, ομολόγησε την παλιά σου πίστη, την αληθινή και εγώ θα σε τιμήσω πολύ περισσότερο από πριν.

Μη νομίζεις, αγά μου, να γίνω τόσο ανόητος ώστε να αφήσω την αγία πίστη του Χριστού, να τυφλωθώ πάλι και να επιστρέψω στη λάσπη του μωαμεθανισμού. Τώρα πους γνώρισα την αλήθεια του Χριστού είναι δυνατόν να την εγκαταλείψω; Μη γένοιτο.

Ο πασάς τότε διέταξε να τον κλείσουν φυλακή και να τον βασανίσουν σκληρά. Τα βασανιστήρια που του έκαναν δεν περιγράφονται. Αλυσίδες στο λαιμό, τα πόδια στο τιμωρητικό ξύλο, ραβδισμοί, κτυπήματα στο πρόσωπο, στο κεφάλι και στα πόδια, εξευτελισμός. Ο Άγιος τα υπόμενε όλα αγόγγυστα, ευχαριστώντας τον Θεό και προσευχόμενος.

Μαθαίνοντας ο μουσελίκης τη σταθερή και ακλόνητη πίστη που είχε ο Μάρτυς στον Χριστό φοβήθηκε μη ντροπιαστεί περισσότερο, αν τον ανακρίνει για δεύτερη φορά. Κάλεσε σε συμβούλιο τους ουλεμάδες (σοφούς) να αποφασίσουν τι θα γίνει με τον Μάρτυρα και το συμβούλιο αποφάσισε ότι αυτός ο άνθρωπος δεν έπρεπε να ζήσει γιατί αρνήθηκε την πίστη τους. Έτσι διέταξε την αποκεφάλισή του.

Τον έφεραν οι δήμιοι κάτω από τον πλάτανο, στη μέση της λεωφόρου. Ο Ιωάννης ζήτησε να τον λύσουν για να κάνει το σημείο του Σταυρού. Εκείνοι αρνήθηκαν. Τότε φώναξε : Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου και σκύβοντας το κεφάλι δέχθηκε τον δια ξίφους θάνατο.

Το Άγιο λείψανό του έμεινε εκεί άταφο για να το φάνε τα σκυλιά και κανένας δεν τολμούσε να πλησιάσει. Τελικά οι δήμιοι,σέρνοντάς το,το πέταξαν μαζί με την κεφαλή σ' ένα ρέμα κοντά στην Εκκλησία του Αγίου Δημητρίου. Ύστερα από παρακλήσεις κάποιων Χριστιανών επετράπη να το θάψουν σ' ένα χωράφι χωρίς καμιά τιμή αφού τάχα ούτε χριστιανός ήταν ούτε μουσουλμάνος. Όμως οι Χριστιανοί κρυφά τον ενταφίασαν κανονικά και με πολλή ευλάβεια.

Τα λείψανα του Αγίου έμειναν εκεί μέχρι το 1819, οπότε με φροντίδα του σπουδαίου λόγιου κληρικού Κύριλλου Καστανοφύλλη, ηγουμένου της Ι. Μονής

Προυσσού και συνεργάτου του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, έγινε κρυφά ανακομιδή και μεταφέρθηκαν στην Ι. Μονή Προυσσού. Εκεί, πάλι, για λόγους ασφαλείας, τοποθετήθηκαν στο σπηλαιώδες παρεκκλήσιο πάνω από το Καθολικό της Μονής και εντοιχίστηκαν σε κοίλωμα του βράχου με την εξής επιγραφή: ου μεταλλείον αργυροχρύσου πέλω αλλ' όλβον φέρω. Πάντα λίθον μη κίνει. Δηλαδή δεν κρύβω ασήμι ή χρυσάφι αλλά πνευματικό πλούτο. Μη μετακινήσεις καμιά πέτρα.

Το έτος 1974, μετά από επίμονες προσπάθειες, βρέθηκε ο πολύτιμος θησαυρός, ανοίχθηκε η κρύπτη, ανευρέθηκαν τα ιερά λείψανα και ένα κεραμίδι πάνω στο οποίο ήταν χαραγμένα τα στοιχεία : Ούτος ην ο εξ Οθωμανών Ιωάννης ο εν Βραχωρίω υπέρ Χριστού μαρτυρήσας κατά το αιδ' Σεπτεμβρίου κγ'.

Το γεγονός αυτό προκάλεσε βαθύτατη συγκίνηση και στη γενέτειρα του Αγίου, προς τιμήν του οποίου υπάρχει παρεκκλήσι παραπλεύρως του Ιερού Ναού του Αγίου Κοσμά. Χάρης στις ενέργειες του αείμνηστου Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως Πωγωνιανής και Κονίτσης Σεβαστιανού, η Κόνιτσα απέκτησε τμήμα των χαριτόβρυτων λειψάνων, το οποίο έφερε και παρέδωσε σε λειψανοθήκη ο Ηγούμενος της Μονής της Παναγίας Προυσιώτισσας στις 23 Σεπτεμβρίου 1978, ανήμερα δηλαδή στη μνήμη του Αγίου.